

RETTSMØTERAPPORT
i sak E-10/17

ANMODNING til EFTA-domstolen etter artikkel 34 i Avtalen mellom EFTA-statene om opprettelse av et Overvåkingsorgan og en Domstol fra Borgarting lagmannsrett i en sak for denne domstol mellom

Nye Kystlink AS

og

Color Group AS og

Color Line AS

om tolkningen av EØS-rettens prinsipper om ekvivalens og effektivitet i forbindelse med nasjonale regler om foreldelsesfrist for erstatningskrav i saker der bøter er ilagt for overtredelse av artiklene 53 og 54 i avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde.

I Innledning

1. Ved brev 23. november 2017, registrert ved EFTA-domstolen 8. desember 2017, fremsatte Borgarting lagmannsrett en anmodning om rådgivende uttalelse i en sak som står for lagmannsretten mellom Nye Kystlink AS («Nye Kystlink» eller «den ankende part») og Color Group AS og Color Line AS (heretter samlet kalt «Color Line» eller «ankemotpartene»).

2. Saken for Borgarting lagmannsrett gjelder den ankende parts krav om erstatning fra ankemotpartene for overtredelse av artiklene 53 og 54 i avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde («EØS-avtalen»). Ankemotpartene bestrider kravet og gjør blant annet gjeldende at kravet er foreldet. Mot dette argument gjør den ankende part gjeldende at EØS-rettens prinsipper om ekvivalens og effektivitet er til hinder for en slik konklusjon.

II Rettslig bakgrunn

EØS-rett

3. EØS-avtalen artikkel 1 lyder:

1. Formålet med denne assosieringsavtale er å fremme en vedvarende og balansert styrking av handel og økonomiske forbindelser mellom avtalepartene, med like konkurransevilkår og overholdelse av de samme regler, med sikte på å opprette et ensartet Europeisk Økonomisk Samarbeidsområde, heretter kalt EØS.

2. For å nå de mål som er satt i nr. 1, skal samarbeidet i samsvar med bestemmelsene i avtalen omfatte:

- a) fritt varebytte,*
- b) fri bevegelse for personer,*
- c) fri bevegelse for tjenester,*
- d) fri bevegelse for kapital,*
- e) opprettelse av et system som sikrer at konkurransen ikke vris, og at reglene overholdes på samme måte, og*
- f) nærmere samarbeid på andre områder, slik som forskning og utvikling, miljø, utdanning og sosialpolitikk.*

4. EØS-avtalen artikkel 53 lyder:

1. Enhver avtale mellom foretak, enhver beslutning truffet av sammenslutninger av foretak og enhver form for samordnet opptreden som kan påvirke handelen mellom avtalepartene, og som har til formål eller virkning å hindre, innskrenke eller vri konkurransen innen det territorium som er omfattet av denne avtale, skal være uforenlige med denne avtales funksjon og forbudt, særlig slike som består i

- a) å fastsette på direkte eller indirekte måte innkjøps- eller utsalgspriser eller andre forretningsvilkår,*
- b) å begrense eller kontrollere produksjon, avsetning, teknisk utvikling eller investeringer,*
- c) å dele opp markeder eller forsyningskilder,*

- d) *å anvende overfor handelspartnere ulike vilkår for likeverdige ytelser og derved stille dem ugunstigere i konkurransen,*
- e) *å gjøre inngåelsen av kontrakter avhengig av at medkontrahentene godtar tilleggsytelser som etter sin art eller etter vanlig forretningspraksis ikke har noen sammenheng med kontraktsgjenstanden.*

2. Avtaler eller beslutninger som er forbudt i henhold til denne artikkel, skal ikke ha noen rettsvirkning.

3. Det kan imidlertid erklæres at bestemmelsene i nr. 1 ikke skal anvendes på

- avtaler eller grupper av avtaler mellom foretak,*
- beslutninger eller grupper av beslutninger truffet av sammenslutninger av foretak, og*
- samordnet opptreden eller grupper av slik opptreden,*

som bidrar til å bedre produksjonen eller fordelingen av varene eller til å fremme den tekniske eller økonomiske utvikling, samtidig som de sikrer forbrukerne en rimelig andel av de fordeler som er oppnådd, og uten

- a) *å pålegge vedkommende foretak restriksjoner som ikke er absolutt nødvendige for å nå disse mål, eller*
- b) *å gi disse foretak mulighet til å utelukke konkurranse for en vesentlig del av de varer det gjelder.*

5. EØS-avtalen artikkel 54 lyder:

Et eller flere foretaks utilbørlige utnyttelse av sin dominerende stilling innen det territorium som er omfattet av denne avtale, eller i en vesentlig del av det, skal være forbudt og uforenlig med denne avtales funksjon i den utstrekning den kan påvirke handelen mellom avtalepartene.

Slik utilbørlig utnyttelse kan særlig bestå i

- a) *å påtvinge, direkte eller indirekte, urimelige innkjøps- eller utsalgspriser eller andre urimelige forretningsvilkår,*
- b) *å begrense produksjon, avsetning eller teknisk utvikling til skade for forbrukerne,*

- c) *å anvende overfor handelspartnere ulike vilkår for likeverdige ytelser og derved stille dem ugunstigere i konkurransen,*
- d) *å gjøre inngåelsen av kontrakter avhengig av at medkontrahentene godtar tilleggsytelser som etter sin art eller etter vanlig forretningspraksis ikke har noen sammenheng med kontraktsgjenstanden.*

6. Etter artikkel 25 i Avtalen mellom EFTA-statene om opprettelse av et Overvåkingsorgan og en Domstol («ODA») skal EFTAs overvåkingsorgan («ESA») håndheve EØS-avtalens bestemmelser om statsstøtte og sikre at bestemmelsene blir anvendt av EFTA-statene. ODA protokoll 4 fastsetter ESAs oppgaver og myndighet på konkurranserettsens område. Etter artikkel 23 nr. 1 og 2 i kapittel II i protokoll 4 har ESA myndighet til å ilegge foretak bøter for brudd på konkurransereglene. Artikkel 23 nr. 5 lyder:

Bot som ilegges ved vedtak i henhold til nr. 1 og 2, er ikke straff.

Nasjonal rett¹

7. Foreldelse reguleres av lov 18. mai 1979 nr. 18 om foreldelse av fordringer («foreldelsesloven»)².

8. Den anmodende domstol opplyser at hovedregelen om foreldelse av krav om skadeserstatning er å finne i foreldelsesloven § 9 nr. 1. Første setning i bestemmelsen lyder slik:

Krav på skadeserstatning eller oppreising foreldes 3 år etter den dag da skadelidte fikk eller burde skaffet seg nødvendig kunnskap om skaden og den ansvarlige.

9. Den anmodende domstol fastslår at det følger av norsk rettspraksis at foreldelsesfristen for erstatningskrav etter denne bestemmelse begynner å løpe fra det tidspunkt den skadelidte hadde eller burde hatt kunnskap om de faktiske forhold til å kunne fremme erstatningskravet «med utsikt til et positivt resultat». Et annet uttrykk for denne regel er at skadelidte må sitte inne «med slike opplysninger at han – tross uvisshet om hvilket utfall et søksmål vil få – har rimelig grunn til å få ansvarsforholdet prøvet av domstolene». Dette vurderingstema er utpreget skjønnsmessig og forutsetter en konkret vurdering av forholdene i den enkelte sak.

10. Ifølge den anmodende domstol følger det også av denne bestemmelse at skadelidte har en aktivitets- eller undersøkelsesplikt («burde skaffet seg nødvendig kunnskap»). Det innebærer at skadelidte i rimelig omfang må gjøre undersøkelser for å skaffe seg kunnskap

¹ Engelske oversettelser av nasjonale bestemmelser er uoffisielle.

² *Lov om foreldelse av fordringer.* LOV-1979-05-18-18.

om de faktiske forhold. Foreldelsesfristen løper fra det tidspunkt skadelidte, ved å oppfylle denne undersøkelsesplikt, ville skaffet seg den nødvendige kunnskap til å kunne reise erstatningssøksmål med utsikt til et positivt resultat. Konsekvensen kan dermed bli at foreldelsesfristen er utløpt før skadelidte faktisk hadde nødvendig kunnskap til å anlegge erstatningssaken.

11. Ifølge den anmodende domstol gir imidlertid ikke rettspraksis grunnlag for å si noe generelt om hva undersøkelsesplikten krever av konkrete handlinger fra skadelidte. Det vil bero på en konkret helhetsvurdering der arten og omfanget av undersøkelsene må avveies blant annet mot kostnadene og muligheten for et positivt resultat. Det er en forutsetning at undersøkelsene kan føre frem «uten urimelig besvær». Med andre ord er også dette et utpreget skjønnsmessig vurderingstema.

12. Foreldelsesloven § 11 oppstiller en særregel for krav som springer ut av en straffbar handling. Slike krav foreldes tidligst ett år etter at straffedommen ble rettskraftig. Bestemmelsen lyder slik:

Selv om foreldelsestiden er ute, kan krav på erstatning, oppreisning og inndragning som springer ut av en straffbar handling, settes fram under en straffesak der skyldneren blir funnet skyldig i det forhold som medfører ansvaret. Slikt krav kan også settes fram ved særskilt søksmål som er reist innen 1 år etter at fellende dom i straffesaken ble rettskraftig. Tilsvarende gjelder når skyldneren vedtar forelegg om forhold som nevnt.

13. Den anmodende domstol fastslår at dersom det ikke reises straffesak om forholdet, eller dersom straffesaken blir avvist eller ender med frifinnelse, må erstatningssøksmålet reises innenfor den ordinære foreldelsesfrist på tre år etter foreldelsesloven § 9 nr. 1. Etter ordlyden gjelder bestemmelsen i § 11 i tilfelle der det er ilagt tradisjonell straff ved dom eller forelegg.

14. Ifølge den anmodende domstol er hovedbegrunnelsen for tilleggsfristen at det kan virke støtende om den som dømmes til straff, skal kunne unndra seg erstatningsansvar ved å påberope seg foreldelse.

15. For ordens skyld legger den anmodende domstol til at lov 5. mars 2004 nr. 12 om konkurranse mellom foretak og kontroll med foretakssammenslutninger («konkurranseloven»)³ ble endret med virkning fra 1. januar 2014 ved at det i § 34 ble tatt inn en bestemmelse etter mønster av foreldelsesloven § 11. Bestemmelsen i § 34 annet ledd presiserer i dag at krav som springer ut av brudd på konkurranselovgivningen, herunder EØS-avtalen artiklene 53 og 54, kan fremmes ved særskilt søksmål innen ett år etter at det

³ Lov om konkurranse mellom foretak og kontroll med foretakssammenslutninger. LOV-2004-03-05-12.

foreligger endelig vedtak eller rettskraftig dom i saken. Denne bestemmelse gjaldt imidlertid ikke på det aktuelle tidspunkt.

III Faktum og saksgang

16. Color Line AS er et norsk selskap som i dag driver fire fergelinjer mellom Norge og henholdsvis Sverige (strekningen Sandefjord–Strømstad), Danmark (strekningene Larvik–Hirtshals og Kristiansand–Hirtshals) og Tyskland (strekningen Oslo–Kiel). Morselskapet er Color Group AS.

17. Den ankende part er et annet norsk selskap. I saken er tre Kystlink-selskaper omtalt. Forholdet mellom selskapene kan kort oppsummeres slik: Kystlink AS gikk konkurs i mai 2006. Før konkursen overdro selskapet sin virksomhet til et annet selskap, som skiftet navn til Nye Kystlink AS. Dette er ikke det samme selskap som er den ankende part i den foreliggende sak. Det første selskap med navnet Nye Kystlink AS ble fusjonert inn i morselskapet Boa Offshore i 2010. Den ankende part, Nye Kystlink AS, ble stiftet i 2012. Det er imidlertid uomtvistet at den ankende part fikk overdratt til seg de tidligere Kystlink-selskapers mulige erstatningskrav mot ankemotpartene. Nedenfor brukes for enkelhets skyld «Kystlink» som fellesbetegnelse på alle de tre Kystlink-selskaper.

18. Color Line har drevet fergevirksomhet på strekningen mellom Sandefjord i Norge og Strømstad i Sverige siden 1986. Den 26. mars 1991 inngikk Color Line (daværende Scandi-Line AS) en havneavtale med Strømstad kommune om eksklusiv adgang til området som var avsatt til fergevirksomhet på Torskholmen. Avtalen gjaldt i en periode på 15 år fra 1. januar 1991 til 30. desember 2005 med opsjon på 10 års forlengelse for Color Line.

19. I 2000 startet Kystlink en fergeforbindelse mellom Langesund i Norge og Hirtshals i Danmark som skulle konkurrere med Color Lines rute mellom Larvik og Hirtshals.

20. Kystlink startet i november 2003 et prosjekt for etablering av en ny passasjerfergerute fra Langesund i Norge til Strømstad i Sverige som skulle konkurrere med Color Lines rute mellom Sandefjord og Strømstad. Strategien innebar at samme skip skulle seile Langesund–Hirtshals–Langesund som nattrute, og Langesund–Strømstad–Langesund som dagrute, og dermed utnytte skipets kapasitet gjennom hele døgnet.

21. Kystlink trengte tillatelse fra Strømstad kommune for å benytte havnen for fergevirksomhet mellom Langesund og Strømstad. Selskapet sendte i november 2003 søknad til Strømstad kommune om slik tillatelse. Videre trengte selskapet et skip som var tilpasset trekanttruten og gikk i forhandlinger med et annet rederi om kjøp av skipet M/S Thjelvar.

22. Kystlinks søknad til Strømstad kommune utløste diskusjoner mellom Color Line og kommunen, der Color Line påberopte seg eksklusivitetsklausulen i havneavtalen og varslet

om mulige rettslige skritt for å håndheve den. Color Line ba også om at havneavtalen ble forlenget med 10 år på grunnlag av opsjonen om forlengelse.

23. Den 21. desember 2005, like før 15-årsperioden etter havneavtalen utløp, valgte Strømstad kommune å gi Kystlink tilgang til havnen i en prøveperiode på to år fra oppstarttidspunktet, idet kommunen var bekymret for om eksklusivitetsklausulen var forenlig med konkurranseretten. Videre avsto kommunen å forlenge havneavtalen med Color Line. Fergevirksomheten mellom Langesund og Strømstad startet opp i november 2006.

24. Den 20. desember 2005 sendte Kystlink en klage til det norske konkurransetilsyn (Konkurransetilsynet) over angående Color Lines havneavtale i Strømstad og dets opptreden overfor Kystlink. I klagen ba Kystlink om umiddelbar bistand fra Konkurransetilsynet til å følge opp brudd på forbudet mot misbruk av dominerende stilling.

25. I klagen anførte Kystlink tre forhold.

26. Det ble for det første anført at Color Line hadde brukt havneavtalen med Strømstad kommune til å forsøke å hindre Kystlink i å få tilgang til havnen.

27. For det andre viste Kystlink til at Color Line i november 2003 hadde chartret skipet M/S Thjelvar fra et rederi som Kystlink var i sluttforhandlinger med. Det ble anført at Color Line hadde chartret skipet med det formål å hindre Kystlink i å etablere en rute til Strømstad. Kystlink ba Konkurransetilsynet kreve innsyn i investeringsbeslutningen om M/S Thjelvar.

28. For det tredje anførte Kystlink at Color Line hadde drevet aggressiv prisdumping i form av rovprising for å presse Kystlink ut av markedet. Kystlink viste til fremlagte kalkylemodeller, som ifølge klagen bygget på egne beregninger, budsjetter fra M/S Thjelvars rederi og egen kunnskap om markedet, og oppfordret Konkurransetilsynet til å kreve innsyn i Color Lines kalkyler for drift og de største kundeavtaler for å vurdere blant annet Color Lines prisnivå og lojalitetsrabatter.

29. Det fremgikk av klagen at Kystlink hadde hatt møter med Konkurransetilsynet høsten 2005 og hadde oversendt diverse dokumentasjon før klagen ble sendt. Det ble også anført at Kystlink hadde ytterligere dokumentasjon som kunne oversendes til Konkurransetilsynet ved behov.

30. Partene er uenige om hvilken betydning klagen med tilhørende dokumentasjon har for spørsmålet om foreldelse.

31. Siden saksforholdet hadde grenseoverskridende virkning, ble saken overført fra Konkurransetilsynet til ESA.

32. Den 16. desember 2009 sendte ESA en meddelelse om innsigelser («statement of objections») til Color Line. ESA inntok i meddelelsen et foreløpig standpunkt om at Color Line hadde overtrådt EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 gjennom sin langvarige eksklusivitetsavtale med Strømstad kommune som hadde gjort det mulig å hindre potensielle konkurrenter fra å oppnå adgang til det relevante marked.

33. ESA traff vedtak i saken 14. desember 2011 (387/11/COL). ESA tok i vedtaket kun stilling til eksklusivitetsklausulen i havneavtalen med Strømstad kommune, og ikke de øvrige forhold som Kystlink hadde påklaget.

34. ESA uttalte i vedtaket at «det relevante markedet trolig [var] begrenset til passasjerfergetrafikk på korte ruter med taxfreesalg mellom havner» i de to kommuner Strømstad og Sandefjord. ESA holdt det åpent om det relevante geografiske marked kunne ha blitt definert videre, men fant det ikke nødvendig å ta stilling til dette da det ikke var avgjørende for saken «ettersom Color Line var den eneste aktøren som drev passasjerfergetrafikk på en kort rute med taxfreesalg mellom Norge og Sverige i perioden fra 1. januar 1994 til 20. desember 2005».

35. I vedtaket fastslo ESA at Color Line gjennom havneavtalen hadde brutt både EØS-avtalen artikkel 53 og artikkel 54 i en periode fra 1. januar 1999, og at overtredelsen «i det minste» varte frem til 20. desember 2005, da Strømstad kommune besluttet å gi Kystlink tilgang til Strømstad havn. ESA oppsummerte sitt standpunkt slik:

Overvåkningsorganet konkluderer med at fra 1. januar 1994 til 20. desember 2005 hadde de langsiktige eksklusive rettighetene til å bruke havnefasilitetene på Torskholmen i Strømstad som Color Line AS nøt godt av i henhold til havneavtalen av 1991, som virkning å hindre, innskrenke eller vri konkurransen i henhold til artikkel 53(1) EØS. Overvåkningsorganet konkluderer videre med at Color Line ikke har vist at vilkårene fastsatt i artikkel 53(3) er oppfylt.

Overvåkningsorganet konkluderer også med at fra 1. januar 1994 til 20. desember 2005 var de langsiktige eksklusive rettighetene til å bruke havnefasilitetene på Torskholmen i Strømstad som Color Line AS nøt godt av i henhold til havneavtalen av 1991, egnet til å begrense konkurransen. Overvåkningsorganet konkluderer videre med at Color Line ikke har vist at det foreligger en objektiv begrunnelse for Color Lines opprettholdelse av de eksklusive rettighetene fra 1. januar 1994 til 20. desember 2005, og derfor at Color Line i henhold til artikkel 54 EØS har misbrukt sin dominerende stilling på det relevante markedet.

Color Line's opptreden utgjør derfor en overtredelse av artikkel 53 og 54 EØS.

36. I vedtaket er Color Line ilagt en bot på 18 811 000 euro for brudd på EØS-konkurransereglene. Vedtaket ble ikke brakt inn for EFTA-domstolen og ble rettskraftig 14. februar 2012. Boten er betalt.

37. Kystlink tok ut forliksklage mot Color Line 14. desember 2012 med krav om erstatning. Forliksklagen avbrøt foreldelsesfristen etter norsk rett.

38. Ved stevning 26. februar 2014 til Oslo tingrett reiste Kystlink deretter søksmål mot Color Line med krav om erstatning for økonomisk tap begrenset oppad til 1,3 milliarder kroner for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54. Kystlink påberopte seg alle forhold som er omtalt ovenfor: eksklusivitetsavtalen med Strømstad kommune, konkurransestriddig chartering av M/S Thjelvar og ulovlig rovprising. Kystlink påberopte seg også forhold fra tiden etter Strømstad kommunes vedtak 21. desember 2005, nærmere bestemt at Color Line hadde forsøkt å vanskeliggjøre Kystlinks virksomhet i havneområdet i Strømstad, blant annet ved å forsøke å hindre tilgang til spesifikke områder og anlegg i havnen. Det ble videre krevd erstatning basert på en helhetsvurdering av disse forhold.

39. Color Line la ned påstand om frifinnelse og anførte blant annet at erstatningskravet var foreldet etter foreldelsesloven § 9 nr. 1.

40. Tingretten besluttet å dele saken slik at retten først skulle ta stilling til om Kystlinks krav mot Color Line var foreldet. Spørsmålet om vilkårene for erstatning var oppfylt, og om utmåling av en eventuell erstatning, ble utsatt.

41. Oslo tingrett avsa 30. november 2015 dom der Color Line ble frifunnet for erstatningskravet. Utgangspunktet for dommen var at foreldelsesfristen ble avbrutt ved Kystlinks forliksklage 14. desember 2012. Spørsmålet var om Kystlink hadde eller burde hatt nødvendig kunnskap om de faktiske forhold til å kunne fremme erstatningskravet med utsikt til et positivt resultat mer enn tre år før dette, det vil si før 14. desember 2009 («skjæringstidspunktet»).

42. Tingretten kom til at Kystlink allerede før skjæringstidspunktet hadde nødvendig kunnskap til å kunne fremme erstatningskrav mot Color Line med utsikt til positivt resultat. Det gjaldt etter tingrettens syn for alle de påberopte misbrukshandlinger. Tingretten konkluderte derfor med at Kystlinks erstatningskrav var foreldet.

43. Kystlink har anket tingrettens dom til den anmodende domstol. Ankesaken for den anmodende domstol er i likhet med tingrettens dom avgrenset til å gjelde spørsmålet om Kystlinks erstatningskrav for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 er foreldet.

44. Partene er uenige om hvilken kunnskap Kystlink hadde om de ansvarsbetingende forhold, eller burde ha skaffet seg eller trengte tilgang til, for å kunne reise erstatningssøksmål med rimelig utsikt til å vinne frem.

45. Den anmodende domstol kan ikke ta stilling til partenes uenighet om faktum før hovedforhandlingen. Dette har fått betydning for utformingen av foreleggelsesskrivet til EFTA-domstolen, særlig for utformingen av spørsmål 2 og 3, som gjelder det EØS-rettslige effektivitetsprinsipp.

46. For det første har den anmodende domstol utelatt opplysninger om den faktiske sammenhengen som det ellers ville ha vært naturlig å inkludere i foreleggelsesskrivet, for eksempel om hvilken kunnskap Kystlink hadde før skjæringstidspunktet i 2009 om de faktiske forhold som begrunner erstatningskravet. Spørsmål 2 og 3 har i stedet fått en generell form knyttet til den sakstype som tvisten mellom partene gjelder, det vil si store og komplekse konkurransesaker etter EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 der ESA gjennomfører etterforskning blant annet ved bevissikring.

47. For det andre har den anmodende domstol sett det som nødvendig å basere spørsmål 2 og 3 på en faktisk forutsetning som er omtvistet, nemlig at Kystlink før skjæringstidspunktet ikke hadde en tilstrekkelig bred og omfattende kunnskap om de ansvarsbetingende forhold i konkurransesaken til å kunne reise erstatningssøksmål. I den situasjonen oppstår blant annet spørsmål om Kystlink burde ha skaffet seg den nødvendige kunnskap gjennom utøvelsen av skadelidtes undersøkelsesplikt. Hvor strengt undersøkelsesplikten kan praktiseres, er også et av temaene som lagmannsretten ønsker veiledning om under spørsmål 2 og 3.

48. Spørsmål 2 og 3 er med andre ord utformet med utgangspunkt i Kystlinks anførsler om informasjonsasymmetri, uten at den anmodende domstol på dette stadium har tatt stilling til om anførslene vil føre frem.

49. Følgende spørsmål ble forelagt EFTA-domstolen:

- 1. Følger det av det EØS-rettslige ekvivalensprinsippet at en nasjonal foreldelsesregel som oppstiller en særskilt frist på ett år for å reise søksmål om erstatning for en straffbar handling som er fastslått i en rettskraftig straffedom, må gis tilsvarende anvendelse ved søksmål om erstatning for et brudd på [EØS-avtalen] artikkel 53 og 54 som er fastslått i et endelig bøtevedtak truffet av ESA?**
- 2. Innebærer det EØS-rettslige effektivitetsprinsippet begrensninger for EØS-statenes adgang til å anvende en foreldelsesfrist på tre år for å reise søksmål om erstatning for brudd på [EØS-avtalen] artikkel 53 og 54, når denne fristen er kombinert med en undersøkelsesplikt for skadelidte som kan føre til at foreldelsesfristen er utløpt før ESA har truffet avgjørelse i sak om brudd på [EØS-avtalen] artikkel 53 og 54 etter klage fra den skadelidte?**
- 3. Hvilke momenter skal vektlegges i vurderingen av om anvendelse av den nasjonale foreldelsesfristen, som omtalt i spørsmål 2, er forenlig med det EØS-rettslige effektivitetsprinsippet i konkurransesaker av slik karakter og omfang som den foreliggende?**

IV Skriftlige innlegg

50. I medhold av artikkel 20 i EFTA-domstolens vedtekter og artikkel 97 i EFTA-domstolens rettergangsordning er skriftlige innlegg inngitt av:

- den ankende part, representert ved advokatene Erlend L. Solberg og Jon Midthjell,
- ankemotpartene, representert ved advokatene Gunnar Sørli og Helge Stemshaug,
- Norges regjering, representert ved advokat Ketil Bøe Moen og advokatfullmektig Lisa-Mari Moen Jünge, Regjeringsadvokaten, og Carsten Anker, Utenriksdepartementet, som partsrepresentanter,
- ESA, representert ved Claire Simpson, Erlend M. Leonhardsen og Carsten Zatschler, medlemmer av ESAs juridiske avdeling, som partsrepresentanter, og
- Europakommisjonen («Kommisjonen»), representert ved Sergio Baches Opi, Fructuoso Jimeno Fernández og Gero Meeßen, medlemmer av Kommisjonens juridiske tjeneste, som partsrepresentanter.

V Sammendrag av fremsatte anførsler

Den ankende part

51. Den ankende part gjør gjeldende at det ville være urealistisk å forvente at den på egen hånd og uten tilgang til ESAs omfattende etterforskningsmyndighet og organisasjon skulle kunne være i stand til å vinne frem med et erstatningskrav for en nasjonal domstol før ESA avsluttet sin etterforskning.

52. Den ankende part erkjenner at europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/104/EU av 26. november 2014 om visse bestemmelser om søksmål etter nasjonal rett vedrørende erstatning for overtredelser av medlemsstatenes og Den europeiske unions konkurranseregler (EUT 2014 L 349, s. 1) (“erstatningsdirektivet”) ikke er innlemmet i EØS-avtalen og ikke kommer til anvendelse i saken. Den ankende part gjør imidlertid gjeldende at utfallet ikke bør bli vesentlig forskjellig etter en vurdering av prinsippene om effektivitet og ekvivalens, som er relevante for saken.

53. Når det gjelder det første forelagte spørsmål, viser den ankende part til den anmodende domstols beskrivelse av hovedbegrunnelsen for foreldelsesloven § 11.

54. Den ankende part anfører at ESAs overtredelsesvedtak, i dette tilfelle ileggelsen av en bot på 18 811 000 euro, må anses sidestilt med andre bøter i nasjonal rett for straffbare handlinger som er underlagt en nasjonal bestemmelse som foreldelsesloven § 11.

55. Videre forutsetter ekvivalensprinsippet ifølge den ankende part at en nasjonal foreldelsesregel som gjelder søksmål som tar sikte på å sikre rettigheter som følger av EØS-retten for privatpersoner og økonomiske operatører, ikke må være mindre gunstig enn de som gjelder for tilsvarende søksmål etter nasjonal rett. Dette forutsetter en vurdering av formål, søksmålsgrunn og vesentlige kjennetegn.⁴

56. Den ankende part anfører at dette innebærer en totrinns sammenligning. For det første må det avklares hva som vil være tilsvarende saker eller søksmål, og for det andre må det vurderes om søksmål basert på EØS-retten, behandles mindre gunstig enn tilsvarende søksmål basert på nasjonal rett. For å kunne vurdere om ekvivalensprinsippet har blitt overholdt, er det nødvendig å kontrollere objektivt, på et prinsipielt plan, om de aktuelle regler kan sidestilles, sett hen til den rolle reglene spiller i saksbehandlingen samlet sett, hvordan saksbehandlingen gjennomføres og eventuelle særtrekk ved disse regler.⁵ Dersom søksmålene på dette grunnlag anses å kunne sidestilles, må de behandles på samme måte.

57. Hovedbegrunnelsen for foreldelsesloven § 11 er ifølge den ankende part at det kan virke støtende om den som dømmes til straff, skal kunne unndra seg erstatningsansvar ved å påberope seg foreldelse.

58. Den ankende part anfører at veiledningen til den anmodende domstol om de vesentlige kjennetegn ved EØS-retten som er av særlig relevans og betydning ved vurderingen av status og karakter for et endelig overtredelsesvedtak der ESA har ilagt en bot for overtredelse av EØS-avtalen artikkelene 53 og 54, bør ta følgende EØS-rettslige elementer i betraktning.

59. For det første viser den ankende part til formålet med EØS-avtalen slik det fremgår av blant annet EØS-avtalen artikkel 1. Den ankende part konkluderer med at EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 er av sentral betydning selve formålet med EØS-avtalen og dens virkemåte.

60. For det andre viser den ankende part til opprettelsen av ESA og dets status når det gjelder håndhevelsen av forbudene i EØS-avtalen artikkelene 53 og 54.

61. For det tredje understreker den ankende part at ESA har en særlig, uavhengig rolle som har ført til en kompetansefordeling mellom ESA på den ene side og nasjonale konkurransemyndigheter og nasjonale domstoler på den annen.

⁴ Det vises til sak E-24/13 *Casino Admiral*, Sml. 2014 s. 735, avsnitt 69 og 73; sak E-11/12 *Koch m.fl.*, Sml. 2013 s. 272, avsnitt 121 og 124; og dommen i *Donau Chemie m.fl.*, C-536/11, EU:C:2013:366, avsnitt 27.

⁵ Det vises til generaladvokat Bobeks uttalelse i *Kommisjonen mot Zagoriou*, C-217/16, EU:C:2017:385, avsnitt 40 og 41.

62. For det fjerde viser den ankende part til ESAs omfattende etterforskningsmyndighet.

63. For det femte viser den ankende part til ESAs utstrakte myndighet til å bøtelegge foretak i saker som gjelder brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54. Slike bøter skal virke både straffende og forebyggende.⁶ Faktisk var ankemotpartenes bot den største ESA så langt har ilagt.

64. For det sjette slår den ankende part fast at bøter ilagt av ESA ikke gir rett til skattefradrag i en EØS-stat.⁷ Dette ble bekreftet i Norge i et tidligere søksmål fra Color Line AS, der den nasjonale domstol understreket at formålet med boten ESA hadde ilagt, blant annet var straffeelementet.

65. For det syvende fastholder den ankende part at foretak som blir gjenstand for etterforskning av ESA, får omfattende rett til forsvar og prosessuell beskyttelse. Dette betyr at slike foretak nyter godt av uskyldspresumsjonen og har rett til full rettslig prøving av ESAs vedtak.⁸

66. For det åttende anfører den ankende part at det følger av fast rettspraksis at enhver har rett til å kreve erstatning for tap påført ved atferd som er egnet til å innskrenke eller vri konkurransen. Forbudene i EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 ville ikke hatt noen praktisk betydning dersom denne rettighet ikke forelå.⁹ Slike krav er ikke bare av privat interesse; de har også en offentlig interesse siden de kan bidra vesentlig til å opprettholde effektiv konkurranse i EØS. Dermed kommer dette også forbrukerne til gode.¹⁰

67. Den ankende part konkluderer med at de som etter at ESA har fattet vedtak om å ilegge bot for overtredelse av EØS-avtalen artikkelene 53 og 54, krever kompensasjon etter EØS-retten for skade de er påført, ikke bør behandles annerledes enn de som krever erstatning etter andre straffbare forhold som er omfattet av nasjonal lovgivning. Den ankende part legger til at i de fleste EØS-stater vil en bot på 18 811 000 euro trolig anses som en meget stor bot, som i mange tilfelle også vil være vesentlig høyere enn bøter som ilegges for de fleste brudd på nasjonal straffelovgivning.

⁶ Det vises til sak E-15/10 *Posten Norge mot ESA*, Sml. 2012 s. 248, avsnitt 88.

⁷ Det vises til dommen i *X*, C-429/07, EU:C:2009:359, avsnitt 39.

⁸ Det vises til *Posten Norge mot ESA*, som omtalt over, avsnitt 88, 90, 91, 93 og 100.

⁹ Det vises til dommene i *Pfleiderer*, C-360/09, EU:C:2011:389, avsnitt 28 og rettspraksis som det vises til der; *Otis m.fl.*, C-199/11, EU:C:2012:684, avsnitt 43; *Kone m.fl.*, C-557/12, EU:C:2014:1317, avsnitt 22; og *Donau Chemie m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 21.

¹⁰ Det vises til sak E-14/11 *DB Schenker mot ESA*, Sml. 2012 s. 1181, avsnitt 132; og dommene i *Akzo Nobel m.fl. mot Kommisjonen*, T-345/12, EU:T:2015:50, avsnitt 84; *Schenker mot Kommisjonen*, T-534/11, EU:T:2014:854, avsnitt 92; *Agria Polska m.fl. mot Kommisjonen*, T-480/15, EU:T:2017:339, avsnitt 83; og sak E-5/13 *DB Schenker mot ESA*, Sml. 2014 s. 306, avsnitt 134.

68. Når det gjelder det andre og det tredje forelagte spørsmål, hevder den ankende part at effektivitetsprinsippet er til hinder for en nasjonal foreldelsesregel der fristen utløper før ESA har truffet en endelig avgjørelse i en sak om brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 etter klage fra den skadelidte, med unntak av de helt enkle tilfelle, blant annet der det ikke har vært nødvendig for ESA å gjennomføre en uanmeldt inspeksjon for å finne bevis, og etterforskningen har vært begrenset og har ikke ført til bøteleggelse.

69. Videre forutsetter effektivitetsprinsippet at en nasjonal foreldelsesregel ikke må gjøre det praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig å utøve retten til å kreve erstatning for brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54.¹¹

70. Den ankende part legger til at effektivitetsprinsippet også må tolkes i lys av prinsippet om rettslig forutsigbarhet, som krever at saksøkere må kunne være i stand til å fastslå med rimelig grad av sikkerhet når foreldelsesfristen begynner å løpe. Det følger av dette at slike regler må være klare og presise, og at anvendelsen av fristene må være forutsigbare for dem de gjelder for.¹²

71. En nasjonal foreldelsesregel som i denne sak, er ifølge den ankende part i strid med disse prinsipper av flere grunner. For eksempel kan foreldelsesfristen være utløpt før den skadelidte faktisk hadde nødvendig kunnskap til å anlegge erstatningssaken. Foreldelsesfristen kan dessuten også være utløpt før ESA er ferdig med etterforskningen. Videre har nasjonale domstoler ingen plikt til stanse saken mens ESAs etterforskning pågår. Den skadelidte har dermed ingen garanti for at det vil bli gjennomført noen omfattende og kostbar bevisføring.

72. Den ankende part anfører at i saker som den foreliggende, bør forutsetningen være at det for den skadelidte vil være praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig å vinne frem i en selvstendig erstatningssak før et endelig overtredelsesvedtak er gjort og den skadelidte har fått rimelig tid deretter til å fremme kravet. Effektivitetsprinsippet bør forstås slik at et krav ikke kan foreldes før tidligst ett år etter at ESAs overtredelsesvedtak ble endelig.

73. Den ankende part anmoder EFTA-domstolen om å besvare de forelagte spørsmål på følgende måte:

¹¹ Det vises til dommene i *Manfredi m.fl.*, forente saker C-295/04 til C-298/04, EU:C:2006:461, avsnitt 77 til 82; *Courage og Crehan*, C-453/99, EU:C:2001:465, avsnitt 29; *Pfleiderer*, som omtalt over, avsnitt 24; *Donau Chemie m.fl.*, som omtalt over; *Kone m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 25; *Casino Admiral*, som omtalt over, avsnitt 69; and *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 121.

¹² Det vises til dommene i *Danske Slagterier*, C-445/06, EU:C:2009:178, avsnitt 33; *Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation*, C-362/12, EU:C:2013:834, avsnitt 44; forente saker E-4/10, E-6/10 og E-7/10 *Liechtenstein m.fl.* mot ESA, Sml. 2011 s. 22, avsnitt 156; og sak E-9/11 *ESA mot Norge*, Sml. 2012 s. 444, avsnitt 99.

Ekvivalensprinsippet må tolkes slik at det ikke er til hinder for en nasjonal foreldelsesregel som oppstiller en særskilt frist på ett år for å reise søksmål om erstatning for en straffbar handling som er fastslått i en rettskraftig dom, der hovedbegrunnelsen er at det kan virke støtende om den som dømmes til straff, skal kunne unndra seg erstatningsansvar ved å påberope seg foreldelse, forutsatt at foreldelsesregelen får tilsvarende anvendelse på søksmål om erstatning for et brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 som er fastslått i et endelig bøtevedtak truffet av ESA.

Effektivitetsprinsippet må tolkes slik at det er til hinder for en foreldelsesfrist på tre år for å reise søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54, når denne frist er kombinert med en undersøkelsesplikt for skadelidte som kan føre til at foreldelsesfristen er utløpt før ESA har truffet en endelig avgjørelse i sak om brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 etter klage fra den skadelidte, og sistnevnte ikke har fått rimelig tid etter det endelige overtredelsesvedtak til å fremme kravet, med unntak av de helt enkle tilfelle, blant annet der det ikke har vært nødvendig for ESA å gjennomføre en uanmeldt inspeksjon for å finne og sikre bevis, og etterforskningen har vært begrenset og har ikke ført til bøteleggelse.

Ankemotpartene

74. Ankemotpartene gjør gjeldende at i mangel av harmonisert EØS-rett, er det opp til den nasjonale rettsorden i den enkelte EØS-stat å utpeke kompetente domstoler og fastsette de nærmere prosessregler for søksmål som er ment å sikre privatpersoner de rettigheter som følger av EØS-retten. Følgelig er det nasjonale regler som må legges til grunn når skadelidte krever kompensasjon for følgene av tapet eller skaden som er påført som følge av overtredelsen av EØS-rettslige regler. Dette er likevel betinget av at vilkårene i nasjonal rett for å reise slike erstatningssøksmål, herunder frister, ikke er mindre gunstige enn de vilkår som gjelder for tilsvarende søksmål etter nasjonal rett (ekvivalensprinsippet), og at de ikke er utformet slik at det er praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig å oppnå erstatning (effektivitetsprinsippet).¹³

75. Ankemotpartene tar utgangspunkt i det andre forelagte spørsmål og gjør gjeldende at Den europeiske unions domstols («EU-domstolen») har besvart dette spørsmål i sin rettspraksis. I denne sammenheng er det prinsippet om prosessuell autonomi som er regelen, mens effektivitetsprinsippet er unntaket. Det er derfor opp til den nasjonale rettsorden i hver enkelt EØS-stat å fastsette foreldelsesfristen for krav om erstatning for skade som skyldes atferd som omfattes av forbudet i EØS-avtalen artikkel 53. For at anvendelsen av nasjonale prosessregler skal kunne være i strid med effektivitetsprinsippet,

¹³ Det vises til dommen i *Danske Slagterier*, som omtalt over, avsnitt 31, og *Francovich*, forente saker C-6/90 og C-9/90, EU:C:1991:428, avsnitt 42 til 43.

må de hva foreldelsesfrister angår, gjøre det praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig å oppnå erstatning.¹⁴ Effektivitetsprinsippet kan dermed ikke brukes for å kompensere for mangler eller uvirksomhet hos saksøker.¹⁵

76. Ifølge ankemotpartene vil ikke en foreldelsesfrist på tre år som er kjent på forhånd, i seg selv være i strid med effektivitetsprinsippet, i og med at foreldelsesregler som oppstiller rimelige frister, i prinsippet ivaretar hensynet til rettslig forutsigbarhet.¹⁶ Faktisk har EU-domstolen lagt til grunn at foreldelsesfrister som strekker seg fra to til fem år, er rimelige.¹⁷ Videre følger det uttrykkelig av ordlyden i foreldelsesloven § 9 nr. 1 at foreldelsesfristen er tre år. Dette er helt i tråd med prinsippet om rettslig forutsigbarhet.

77. Ankemotpartene anfører også at det å kombinere foreldelsesfristen med en undersøkelsesplikt ikke i seg selv gjør utøvelsen av prosessuelle rettigheter umulig eller uforholdsmessig vanskelig. I denne sammenheng vil det å gjøre en foreldelsesfrist betinget av hva en saksøker «visste eller burde ha visst», være i tråd med effektivitetsprinsippet.¹⁸ Undersøkelsesplikten som hviler på saksøker etter foreldelsesloven § 9 nr. 1, faller videre inn under den prosessuelle autonomi. Omfanget av kunnskapen som den skadelidte må ha for at foreldelsesfristen skal utløses, er ikke definert av EU-domstolen. Det er opp til de nasjonale domstoler å avgjøre om et kunnskapskrav innebærer at utøvelsen av EØS-rettigheter er praktisk talt umulig eller uforholdsmessig vanskelig.

78. Videre gjør ankemotpartene gjeldende at en foreldelsesfrist kan utløpe før det er avsagt en rettskraftig, bindende offentligrettslig avgjørelse i samme sak. Dette er i tråd med langvarig rettspraksis som tilsier at erstatning for tap eller skade ikke kan være betinget av at det på forhånd må foreligge en rettsavgjørelse som fastslår at et brudd på EØS-retten har funnet sted.¹⁹ En privatperson kan derfor reise erstatningssøksmål etter de nærmere regler som er fastsatt for dette formål i nasjonal rett, uten å måtte vente til en EØS-institusjon har truffet en endelig avgjørelse. Ankemotpartene legger til at rettspraksis bekrefter at en

¹⁴ Det vises til dommen i *Manfredi m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 81, og *Palmisani*, C-261/95, EU:C:1997:351, avsnitt 27.

¹⁵ Det vises til dommen i *Austurcom Telecomunicaciones*, C-40/08, EU:C:2009:615, avsnitt 47.

¹⁶ Det vises til dommene i *Aprile*, C-228/96, EU:C:1998:544, avsnitt 19, og *Marks & Spencer*, C-62/00, EU:C:2002:435, avsnitt 35.

¹⁷ Det vises til dommene i *Camarotto og Vignone*, forente saker C-52/99 og C-53/99, EU:C:2001:112, avsnitt 30; *Haahr Petroleum*, C-90/94, EU:C:1997:368, avsnitt 49; *Barth*, C-542/08, EU:C:2010:193, avsnitt 28; og *Edilizia Industriale Siderurgica*, C-231/96, EU:C:1998:401, avsnitt 39.

¹⁸ Det vises til dommen i *eVigilo*, C-538/13, EU:C:2015:166, avsnitt 52.

¹⁹ Det vises til dommene i *Factortame*, C-213/89, EU:C:1990:257; *Brasserie du pêcheur*, forente saker C-46/93 og C-48/93, EU:C:1996:79, avsnitt 93 til 96; og *Dillenkofer m.fl.*, forente saker C-178/94, C-179/94, C-188/94, C-189/94 og C-190/94 EU:C:1996:375, avsnitt 28.

foreldelsesfrist kan utløpe før en EØS-institusjon har truffet avgjørelse, uten at dette er i strid med effektivitetsprinsippet.²⁰

79. Når det gjelder det tredje forelagte spørsmål, understreker ankemotpartene at dette spørsmål baserer seg på faktiske forutsetninger som er omtvistet. Ved vurderingen av de momenter som bør vektlegges når spørsmålet skal besvares, er det tre sentrale momenter som må tas i betraktning. Disse er for det første foreldelsesfristens rimelighet, for det andre mekanismen som utløser foreldelsesfristen, og for det tredje om disse faktorer var kjent på forhånd.

80. Alt dette kan ifølge ankemotpartene innebære at den anmodende domstol må ta hensyn til at det var den ankende parts egen klage til Konkurransetilsynet som utløste etterforskningen. Når det vurderes om kunnskapskriteriet for foreldelsesfristens start var oppfylt, bør det derfor ses hen til klagens innhold. Et annet aspekt som bør vurderes, er omfanget av den informasjon som var tilgjengelig for den ankende part før skjæringstidspunktet. Den anmodende domstols oppgave er til syvende og sist å vurdere om noen av de krav nasjonal lovgivning oppstiller, gjør det praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig å anvende EØS-retten.²¹ Denne terskel er høy.

81. Når det gjelder det første forelagte spørsmål, gjør ankemotpartene gjeldende at ekvivalensprinsippet ikke innebærer at en EØS-stat har plikt til å anvende sine gunstigste regler på alle søksmål som reises innenfor et gitt rettsområde.²² Dette prinsipp kan bare begrense EØS-statenes prosessuelle autonomi hvis den fører til anvendelse av mindre gunstige vilkår for å reise søksmål om erstatning for brudd på EØS-retten enn de som gjelder for tilsvarende søksmål etter nasjonal rett.

82. Det foreligger ifølge ankemotpartene ingen favorisering av nasjonale erstatningskrav når det gjelder anvendelsen av foreldelsesloven § 11 siden denne bestemmelse ikke kommer til anvendelse i en situasjon der Konkurransetilsynet har truffet en endelig avgjørelse etter nasjonal rett. Siden den anmodende domstol nevner den nye bestemmelse i konkurranseloven § 34, som ikke gjaldt på det aktuelle tidspunkt, legger ankemotpartene til at vedtaket om denne bestemmelse nettopp understreker at foreldelsesloven § 11 ikke får anvendelse på faktum i den foreliggende sak. Den ankende part ville aldri ha kunnet påberope seg foreldelsesloven § 11 i et tilsvarende nasjonalt søksmål.

83. Ankemotpartene gjør gjeldende at overholdelse av ekvivalensprinsippet krever at den aktuelle nasjonale regel anvendes på samme måte på søksmål som bygger på

²⁰ Det vises til dommen i *Danske Slagterier*, som omtalt over, avsnitt 39.

²¹ Det vises til dommen i *Bulicke*, C-246/09, EU:C:2010:418, avsnitt 35.

²² Det vises til dommene i *Littlewoods Retail m.fl.*, C-591/10, EU:C:2012:478, avsnitt 31.

overtredelse av EØS-retten, som på søksmål med tilsvarende formål og søksmålsgrunn som bygger på overtredelse av nasjonal lovgivning.²³

84. Ifølge ankemotpartene er det opp til den anmodende domstol, som alene har direkte kunnskap om prosessreglene om foreldelsesfrister for erstatningskrav som springer ut av straffbare handlinger, å avgjøre om prosessreglene, som er ment å sørge for at privatpersoners rettigheter etter EØS-retten blir sikret i nasjonal lovgivning, overholder ekvivalensprinsippet, og å vurdere både formålet og de vesentlige kjennetegn ved påstått tilsvarende søksmål etter nasjonal rett.

85. Ankemotpartene anmoder EFTA-domstolen om å besvare de forelagte spørsmål på følgende måte:

1. Det EØS-rettslige ekvivalensprinsipp innebærer ikke at en medlemsstat må anvende en nasjonal regel som utvider den generelle foreldelsesfrist for krav om erstatning for straffbare handlinger til erstatningskrav som bygger på konkurransemyndigheters bøtevedtak for brudd på EØS-rettslige konkurranseregler eller nasjonale konkurranseregler, såfremt erstatningskrav som bygger på EØS-rettslige og nasjonale konkurranseregler er underlagt samme foreldelsesfrister.

2. Det EØS-rettslige effektivitetsprinsipp begrenser ikke EØS-statenes adgang til å anvende en foreldelsesfrist på tre år for å reise søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 fra det tidspunkt saksøker hadde tilgang til, eller hadde lett tilgang til, tilstrekkelig informasjon om skaden og grunnlaget for saksøktets erstatningsansvar. Dette prinsipp er heller ikke til hinder for at denne foreldelsesfrist kombineres med en undersøkelsesplikt. Det faktum at foreldelsesfristen kan utløpe før ESA har truffet en avgjørelse om overtredelse av EØS-avtalen artikkelene 53 og 54, er ikke i strid med effektivitetsprinsippet så lenge det ikke dermed blir praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig for saksøker å utøve sine rettigheter.

3. På grunn av foreleggelsesskrivets utilstrekkelige faktaopplysninger bør dette spørsmål stå ubesvart. Om det likevel besvares, kan det besvares som følger:

Ved vurderingen av om en nasjonal foreldelsesfrist er forenlig med effektivitetsprinsippet, bør den anmodende domstol ta hensyn til fristen, den utløsende hendelse og om disse momenter var kjent på forhånd. Dersom overtredelsesvedtaket som kravet bygger på, springer ut av en klage fra en klager i hovedsaken, bør det også tas hensyn til de opplysninger som ble gitt i den aktuelle

²³ Det vises til dommen i *Danske Slagterier*, som omtalt over, avsnitt 42.

klage, samt til hvilke opplysninger klageren hadde tilgjengelig, for å kunne avgjøre når fristen begynner å løpe.

Den norske regjering

86. Når det gjelder det første forelagte spørsmål, gjør den norske regjering gjeldende at det EØS-rettslige ekvivalensprinsipp forutsetter at reglene som sikrer privatpersoner de rettigheter som følger av EØS-retten, ikke må være mindre gunstige enn de som gjelder for tilsvarende søksmål etter nasjonal rett.²⁴

87. Den norske regjering anfører videre at det følger av fast rettspraksis at det er opp til den anmodende domstol, som alene har direkte kunnskap om prosessreglene som gjelder for søksmål etter nasjonal rett, å kontrollere at prosessreglene, som er ment å sørge for at privatpersoners rettigheter etter EØS-retten blir sikret i nasjonal lovgivning, overholder ekvivalensprinsippet. I sin vurdering skal den anmodende domstol ta hensyn både til formålet og til de vesentlige kjennetegn ved påstått tilsvarende søksmål etter nasjonal rett.²⁵

88. Et krav som det den foreliggende sak gjelder, må ifølge den norske regjering ikke behandles mindre gunstig prosessuelt enn krav om erstatning for brudd på nasjonale konkurranseregler fastsatt av nasjonale konkurransemyndigheter. Det er ingen slik forskjellsbehandling i den foreliggende sak med hensyn til anvendelsen av foreldelsesloven § 11. Videre behandles denne type krav på samme måte som krav knyttet til andre forvaltningsvedtak. Ekvivalensprinsippet skal ikke tolkes slik at EØS-statene har plikt til å anvende sine gunstigste regler på alle søksmål.²⁶

89. Med hensyn til EFTA-domstolens rettspraksis om at et bøtevedtak truffet av ESA må anses som straff etter artikkel 6 i Den europeiske menneskerettighetskonvensjon, anfører den norske regjering at dette bare gjenspeiler at de prosessuelle garantier som er etablert for å beskytte saksøkte i en straffesak, er integrert i EØS-avtalen for å beskytte foretak som anklages for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54.²⁷ Slike grunnleggende prosessuelle garantier er ikke relevante for et erstatningssøksmål som det den foreliggende sak gjelder.

90. Når det gjelder henvisningen til den nye bestemmelse i konkurranseloven § 34 som nevnes i foreleggelsesskrivet, understreker den norske regjering at denne bestemmelse ikke får anvendelse i den foreliggende sak.

²⁴ Det vises til *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 121, og dommen i *Manfredi m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 62.

²⁵ Det vises til dommene i *Preston m.fl.*, C-78/98, EU:C:2000:247, avsnitt 49; *Levez*, C-326/96, EU:C:1998:577, avsnitt 43; og *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 124.

²⁶ Det vises til dommen i *Bulicke*, som omtalt over, avsnitt 27.

²⁷ Det vises til *Posten Norge mot ESA*, som omtalt over, avsnitt 88.

91. Når det gjelder det andre forelagte spørsmål, gjør den norske regjering gjeldende at hver sak som reiser spørsmål om en nasjonal prosessuell bestemmelse gjør anvendelsen av fellesskapsretten umulig eller uforholdsmessig vanskelig, må analyseres med henvisning til den aktuelle bestemmelses rolle i saksbehandlingen, til hvordan saksbehandlingen gjennomføres og til hvilke særtrekk den har, samlet sett, i de ulike nasjonale organer.²⁸ EU-domstolen har anerkjent at det av hensyn til rettslig forutsigbarhet er forenlig med EU-retten å fastsette rimelige frister for anleggelse av søksmål.²⁹ Videre er det den anmodende domstol som skal anvende nasjonale foreldelsesregler og ta stilling til om resultatet er forenlig med EØS-rettens effektivitetsprinsipp.³⁰

92. Den norske regjering legger til at EU-domstolen ved flere anledninger har lagt til grunn at foreldelsesfrister som er kortere enn foreldelsesfristen i foreldelsesloven § 9, ikke er uforenlige med det rettighetsvern EU-retten sikrer privatpersoner.³¹ En foreldelsesfrist på tre år må derfor generelt anses å være forenlig med effektivitetsprinsippet.

93. Den norske regjering trekker frem to momenter for ytterligere å underbygge denne konklusjon. For det første beror friststart etter foreldelsesloven § 9 på en fleksibel, skjønnsmessig vurdering der ulike aspekter, som informasjonsasymmetri og andre forhold som hindrer håndhevelsen av konkurranseregler, kan tas i betraktning. For det andre inneholder foreldelsesloven andre bestemmelser som kan forlenge fristen dersom fristen har begynt å løpe. For eksempel vil foreldelsesfristen avbrytes når kreditor iverksetter rettslige skritt mot debitor for å få en dom. Avbrytelsen kan oppnås ved forliksklage, som i komplekse saker som den foreliggende, vil forlenge fristen for å fremme saken for retten med ett år. En annen mulighet er å anmode retten om å utsette saken i påvente av at det foreligger en vurdering fra ESA eller nasjonale konkurransemyndigheter.

94. Den norske regjering gjør uansett gjeldende at effektivitetsprinsippet ikke som sådan er til hinder for nasjonale foreldelsesfrister som utløper før konkurransemyndighetene har kommet til en beslutning i den aktuelle sak.³² I denne sammenheng understrekes det at erstatningsdirektivet ikke fastsetter EØS-rettslige regler, siden det ikke er innlemmet i EØS-avtalen.

95. Når det gjelder det tredje forelagte spørsmål, anfører den norske regjering at EU-domstolen har lagt til grunn at det er den nasjonale domstol som skal anvende nasjonale

²⁸ Det vises til *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 132; dommen i *Schijndel*, forente saker C-430/93 og C-431/93, EU:C:1995:441, avsnitt 19; og dommen i *Radlinger*, C-377/14, EU:C:2016:283, avsnitt 50.

²⁹ Det vises til dommen i *Willy Kempter*, C-2/06, EU:C:2008:78, avsnitt 58; *Barth*, som omtalt over, avsnitt 28; og *Q-Beef*, forente saker C-89/10 og C-96/10, EU:C:2011:555, avsnitt 36.

³⁰ Det vises til dommen i *Manfredi m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 81.

³¹ Det vises til dommen i *Rewe-Zentralfinanz og Rewe-Zentral*, C-33/76, EU:C:1976:188, og *Palmisani*, som omtalt over.

³² Det vises til dommen i *Danske Slagterier*, som omtalt over, avsnitt 39.

foreldelsesregler og ta stilling til om resultatet er forenlig med EØS-rettens effektivitetsprinsipp.³³ Den anmodende domstol bør særlig vurdere om anvendelsen av den nasjonale foreldelsesfrist gjør det uforholdsmessig vanskelig å reise søksmål for brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54.

96. Ifølge den norske regjering bør den anmodende domstol ved anvendelsen av den nasjonale foreldelsesfrist særlig se hen til de særtrekk som er typiske i konkurransesaker. Et viktig moment er sakens kompleksitet. Jo mer kompleks en sak er, jo mindre strengt bør skadelidtes undersøkelsesplikt praktiseres. Den nasjonale domstol vil også måtte ta hensyn til skadelidtes mulighet til å skaffe seg informasjon og bevis og til å gjennomføre økonomiske analyser i den utstrekning som er nødvendig og tilstrekkelig for å reise et søksmål med utsikt til et positivt resultat. Denne plikt må ikke gjøre det uforholdsmessig vanskelig i praksis for skadelidte å kreve erstatning.

97. Den norske regjering anmoder EFTA-domstolen om å besvare de forelagte spørsmål på følgende måte:

1. Det følger ikke av det EØS-rettslige ekvivalensprinsipp at en nasjonal foreldelsesregel som oppstiller en særskilt frist på ett år for å reise søksmål om erstatning for en straffbar handling som er fastslått i en rettskraftig straffedom, må gis tilsvarende anvendelse ved søksmål om erstatning for et brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 som er fastslått i et endelig bøtevedtak truffet av ESA.

2. Det EØS-rettslige effektivitetsprinsipp begrenser ikke EØS-statenes adgang til å anvende en foreldelsesfrist på tre år for å reise søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54, når denne frist er kombinert med en fleksibel undersøkelsesplikt for skadelidte som i prinsippet kan føre til at foreldelsesfristen er utløpt før ESA har truffet avgjørelse i sak om brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54 etter klage fra den skadelidte.

3. Det er opp til den nasjonale domstol å vurdere om anvendelsen av den nasjonale foreldelsesfrist gjør det uforholdsmessig vanskelig å reise søksmål for brudd på EØS-avtalen artikkelene 53 og 54. I konkurransesaker av slik karakter og omfang som den foreliggende, bør den nasjonale domstol, når den skal ta stilling til den skadelidtes undersøkelsesplikt, blant annet vurdere sakens kompleksitet, graden av informasjonsasymmetri mellom den skadelidte og andre parter, samt andre forhold som hindrer en effektiv håndhevelse av konkurransereglene.

ESA

98. Når det gjelder det første forelagte spørsmål, gjør ESA gjeldende at det følger av det EØS-rettslige ekvivalensprinsipp at nasjonale prosessregler for søksmål som skal sikre

³³ Det vises til dommen i *Manfredi m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 81.

privatpersoner de rettigheter som følger av EØS-retten, ikke må være mindre gunstige enn de som gjelder for tilsvarende søksmål etter nasjonal rett. I alle saker med like formål og søksmålsgrunn må de nasjonale regler også anvendes på samme måte, uten hensyn til om det påståtte brudd gjelder EØS-rett eller nasjonal rett.³⁴

99. Den mest relevante sammenligning når det gjelder ekvivalens, er ifølge ESA ikke en straffbar handling etter nasjonal rett, men snarere et brudd på nasjonal konkurranselovgivning, som foreldelsesloven § 11 får anvendelse på. Den nasjonale domstol bør komme til denne konklusjon på grunnlag av fire momenter.

100. For det første anfører ESA at formålet med et privatrettslig erstatningssøksmål, enten det gjelder brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 eller på nasjonal strafferett, i de to tilfelle er det samme eller tilsvarende. For det andre er også søksmålsgrunnen, det vil si den situasjon eller de faktiske forhold som retten til erstatning springer ut fra, lik i begge tilfelle, noe som fremgår av den nye bestemmelse i konkurranseloven § 34. For det tredje fremgår det av rettspraksis både fra EFTA-domstolen, EU-domstolen, Den europeiske menneskerettighetsdomstol («EMD») og Oslo tingrett at brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 er, eller i det minste kan være, tilstrekkelig likt en straffbar handling etter norsk (konkurranselov)lovgivning.³⁵ For det fjerde må den anmodende domstol ikke granske de relevante prosessregler isolert, men snarere sette dem inn i sin generelle kontekst, og ta hensyn til den rolle reglene spiller i saksbehandlingen samlet sett, til hvordan saksbehandlingen gjennomføres, og til eventuelle særtrekk ved saksbehandlingen i den nasjonale domstol.³⁶ En slik undersøkelse må omfatte en objektiv sammenligning, på et prinsipielt plan, av de prosessregler saken gjelder.³⁷

101. Når det gjelder det andre forelagte spørsmål, anfører ESA at dette spørsmål i likhet med det første er noe den anmodende domstol må ta stilling til. ESA legger imidlertid til at en streng anvendelse av foreldelsesloven § 9 vil kunne frata fysiske og juridiske personer retten til å kreve erstatning fra dem som har overtrådt EØS-konkurransereglene. De relevante momenter i den anmodende domstolsvurdering bør inkludere det besvær private parter står overfor når de reiser søksmål om erstatning i konkurransesaker – et besvær som har blitt håndtert i EU med erstatningsdirektivet, som ikke er innlemmet i EØS-avtalen. Videre kan mangelen på ressurser og midler til å avdekke brudd på konkurranseretten føre til at private parter vil vente til den relevante nasjonale konkurransemyndighet har truffet

³⁴ Det vises til *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 121 og 122; dommen i *Courage og Crehan*, som omtalt over, avsnitt 29; og dommen i *Manfredi m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 62 og 81.

³⁵ Det vises særlig til *Posten Norge mot ESA*, som omtalt over, avsnitt 86 og 88 til 90, og dommen i *Hüls mot Kommisjonen*, C-199/92 P, EU:C:1999:358, avsnitt 150.

³⁶ Det vises til *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 124.

³⁷ Det vises til dommen i *Preston m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 62.

vedtak i overtredelsessaken. I mange tilfelle kan det være mer effektivt – og til og med nødvendig – for private parter å vente på et slikt resultat.

102. Selv om en foreldelsesfrist på tre år vanligvis ikke vil være et problem, mener ESA at et uklart oppstartstidspunkt for foreldelsesfristen og en handlings- eller undersøkelsesplikt, kombinert med den tid det typisk tar ESA å etterforske overtredelser av konkurranseretten, i praksis kan være i strid med effektivitetsprinsippet.³⁸ Dette vil i siste instans avhenge av hvordan den anmodende domstol tolker foreldelsesloven § 9.

103. Når det gjelder det tredje forelagte spørsmål, anfører ESA at foreldelsesloven § 9 bør tolkes og anvendes på en måte som sikrer at undersøkelsesplikten i komplekse konkurransesaker, der den berørte konkurransemyndighets etterforskning sannsynligvis vil ta flere år, ikke anvendes slik at klageren er pålagt å undersøke en sak utover de opplysninger det ellers er raskt og enkelt å få tilgang til. Den anmodende domstol bør derfor blant annet vurdere om undersøkelsesplikten anvendes på en måte som tar tilbørlig hensyn til informasjonsasymmetrien som forekommer i mange slike saker. I denne sammenheng – selv om ESA i praksis vanligvis vil gjøre sin meddelelse om innsigelser tilgjengelig for klageren – vil spørsmålet om dette gir klageren nok opplysninger til å kunne underbygge sitt erstatningskrav på en rimelig måte, avhenge av de faktiske forhold i hver sak.

104. ESA anmoder EFTA-domstolen om å besvare de forelagte spørsmål på følgende måte:

1. Det følger av det EØS-rettslige ekvivalensprinsipp, alene eller i kombinasjon med effektivitetsprinsippet, at i en sak der omstendighetene er som i den foreliggende, må en nasjonal foreldelsesregel som oppstiller en særskilt frist på ett år for å reise søksmål om erstatning for en straffbar handling som er fastslått i en rettskraftig straffedom, gis tilsvarende anvendelse ved søksmål om erstatning for et brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 som er fastslått i et endelig bøtevedtak truffet av Overvåkningsorganet.

2. Det EØS-rettslige effektivitetsprinsipp begrenser EØS-statenes adgang til å anvende en foreldelsesfrist på tre år for å reise søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54, når denne frist er kombinert med en undersøkelsesplikt for skadelidte som kan føre til at foreldelsesfristen er utløpt før Overvåkningsorganet har truffet avgjørelse i sak om brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 etter klage fra den skadelidte.

3. Ved vurderingen av om en slik foreldelsesfrist er forenlig med det EØS-rettslige effektivitetsprinsipp i konkurransesaker av samme art og omfang som den

³⁸ Det vises til dommene i *Donau Chemie m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 21; *Courage and Crehan*, som omtalt over, avsnitt 26; *Manfredi m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 60; *Otis m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 41; *Kone m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 26; og *Taricco m.fl.*, C-105/14, EU:C:2015:555, avsnitt 47, 49 og 58.

foreliggende, bør det tas hensyn til om undersøkelsesplikten anvendes på en slik måte at klageren er pålagt å undersøke en sak utover de opplysninger det ellers er raskt og enkelt å få tilgang til.

Kommisjonen

105. Når det gjelder det første forelagte spørsmål, gjør Kommisjonen gjeldende at ekvivalensprinsippet forutsetter at den aktuelle nasjonale regel må anvendes på samme måte i alle saker med like formål og søksmålsgrunn, uten hensyn til om det påståtte brudd gjelder EØS-rett eller nasjonal rett. Nasjonale prosessregler må være nøytrale når det gjelder de påberopte rettighetenes opprinnelse.³⁹

106. Kommisjonen anfører at det er opp til den nasjonale domstol, som alene har direkte kunnskap om prosessreglene for sivilrettslige søksmål etter nasjonal rett, å foreta denne vurdering, som må gjøres med henvisning til bestemmelsens rolle i saksbehandlingen, til hvordan saksbehandlingen gjennomføres, og til hvilke særtrekk den har, samlet sett, i de ulike nasjonale organer.⁴⁰

107. Det sentrale spørsmål blir da, ifølge Kommisjonen, om formålet og søksmålsgrunnen for et søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalens konkurranseregler etter et sanksjonsvedtak fra ESA blir å likestille med et søksmål om erstatning for en straffbar handling som er fastslått i en straffedom.

108. Kommisjonen gjør gjeldende at det ikke følger av ekvivalensprinsippet at en nasjonal foreldelsesregel som oppstiller en særskilt frist på ett år for å reise søksmål om erstatning for en straffbar handling, må gis tilsvarende anvendelse ved søksmål om erstatning for et brudd på EØS-avtalens artikkelene 53 og 54 som er fastslått i et endelig bøtevedtak truffet av ESA.

109. I denne sammenheng anfører Kommisjonen at til tross for fellestrekkene for så vidt gjelder anvendelsen av de prosessuelle garantier som springer ut av tilsvarende grunnleggende rettighetsstandarder, er det fortsatt klare forskjeller mellom strafferetten i snever forstand, særlig en dom for et strafferettslig lovbrudd, på den ene side, og et forvaltningsrettslig overtredelsesgebyr for et sivilrettslig lovbrudd, på den annen. I hvilken utstrekning og på hvilke områder strafferett brukes politisk som et verktøy for sosial kontroll, er en grunnleggende avgjørelse. Gjennom strafferetten gir et rettssamfunn seg atferdsregler som er forankret i dets verdier. Ved å bestemme hva som utgjør straffbar atferd tar lovgiver det demokratisk legitimerede ansvar for en type suveren handling som regnes som en av de alvorligste krenkelser av individets frihet i en moderne stat.

³⁹ Det vises til *Koch m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 122 og 123, og *Bulicke*, som omtalt over, avsnitt 25 og 26.

⁴⁰ Det vises til dommene i *Bulicke*, som omtalt over, avsnitt 28; *Preston m.fl.*, som omtalt over, avsnitt 56 og 61; og *Pontin*, C-63/08, EU:C:2009:666, avsnitt 45 og 46.

110. Kommisjonen legger til at selv om lovgiver riktignok kan betrakte visse brudd på konkurranselovgivningen som særlig alvorlige lovbrudd som krever en straffesanksjon, må det påpekes at dette ikke er tilfelle i den foreliggende sak siden den aktuelle atferd ikke var gjenstand for en fellende dom i en straffesak.

111. Videre slår Kommisjonen fast at etter artikkel 23 nr. 5 i kapittel II i protokoll 4 til ODA er vedtak fra ESA der foretak ilegges bøter for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54, ikke straff.

112. På denne bakgrunn anfører Kommisjonen at den norske lovgivers begrunnelse for å vedta foreldelsesloven § 11 kan anses ikke å få anvendelse – eller i det minste ikke få anvendelse i samme grad – på lovbrudd som bare sanksjoneres med et forvaltningsrettslig overtredelsesgebyr.

113. Kommisjonen legger til at ekvivalensprinsippet ikke skal tolkes slik at EØS-statene har plikt til å anvende sine gunstigste regler på alle søksmål.⁴¹

114. Kommisjonen konkluderer med at erstatningssøksmål slik som den foreliggende sak gjelder, ikke synes å bli behandlet annerledes enn søksmål om erstatning som springer ut av brudd på nasjonale konkurranseregler som kan straffes med et forvaltningsrettslig overtredelsesgebyr fra den nasjonale konkurransemyndighet. Denne konklusjon rokkes ikke av det faktum at EMD ved anvendelsen av de grunnleggende rettigheter har utviklet et utvidet straffesaksbegrep som også omfatter visse saker av forvaltningsmessig karakter. Faktisk har EMD lagt til grunn at slike forvaltningssaker skiller seg fra strafferett i snever forstand. Denne konklusjon underbygges også av EFTA-domstolens rettspraksis.⁴²

115. Når det gjelder det andre og det tredje forelagte spørsmål, som Kommisjonen vurderer samlet, anfører den at for å kunne vurdere om et bestemt nasjonalt foreldelsesregime overholder effektivitetsprinsippet, er det ikke nok å se på dets bestanddeler (friststart, varighet, mulige grunner for suspensjon eller avbrudd) isolert. Den anmodende domstol må snarere vurdere om disse elementer samlet sett gjør utøvelsen av den påståtte rettighet praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig.

116. Ifølge Kommisjonen kan en foreldelsesfrist på tre år, som i den foreliggende sak, ikke anses som særlig kort. Plikten til å skaffe seg kunnskap om de nødvendige faktiske skyldselementer kan imidlertid ikke tolkes for bredt og bør ikke gå lenger enn den informasjon det er rimelig å forvente at saksøker kan skaffe fra lett tilgjengelige kilder. I denne sammenheng kan muligheten til å anmode om informasjon fra potensielle saksøkte, tredjeparter eller konkurransemyndigheter tas i betraktning. I alle tilfelle må

⁴¹ Det vises til dommene i *Bulicke*, som omtalt over, avsnitt 27; *Levez*, som omtalt over, avsnitt 42; og *Pontin*, som omtalt over, avsnitt 45.

⁴² Det vises særlig til *Posten Norge mot ESA*, som omtalt over, avsnitt 88 og 89.

undersøkelsesplikten ikke tolkes på en slik måte at den blir urimelig byrdefull for saksøker å oppfylle.

117. Slik Kommisjonen ser det, innebærer ikke muligheten for at foreldelsesfristen utløper før ESA har truffet en avgjørelse i en sak etter klage fra skadelidte, i seg selv at utøvelsen av retten til erstatning vil bli praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig. Særlig krever ikke effektivitetsprinsippet at saksøker, når en klage er inngitt, skal kunne vente på utfallet av forvaltningssaken.

118. Generelt fastslår Kommisjonen at å vise til det tidspunkt da den skadelidte hadde eller burde hatt kunnskap om de faktiske forhold til å kunne fremme erstatningskravet «med utsikt til et positivt resultat», i seg selv ikke synes å være problematisk i lys av effektivitetsprinsippet.

119. Kommisjonen anmoder EFTA-domstolen om å besvare de forelagte spørsmål på følgende måte:

1. Det følger ikke av ekvivalensprinsippet at en nasjonal foreldelsesregel som oppstiller en særskilt frist på ett år for å reise søksmål om erstatning for en straffbar handling, må gis tilsvarende anvendelse ved søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 som er fastslått i et endelig bøtevedtak truffet av EFTAs overvåkingsorgan, så lenge fristen som settes for slike søksmål, ikke er mindre gunstig enn den som får anvendelse på tilsvarende søksmål etter nasjonal rett for brudd på nasjonale konkurranseregler etter et bøtevedtak av den nasjonale konkurransemyndighet. Det er opp til den nasjonale domstol å fastslå om dette vilkår er oppfylt.

2. Det EØS-rettslige effektivitetsprinsipp begrenser ikke EØS-statenes adgang til å anvende en foreldelsesfrist på tre år for å reise søksmål om erstatning for brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54, når denne frist er kombinert med en undersøkelsesplikt for skadelidte som kan føre til at foreldelsesfristen er utløpt før ESA har truffet avgjørelse i sak om brudd på EØS-avtalen artiklene 53 og 54 etter klage fra den skadelidte, forutsatt at vilkåret om at foreldelsesfristen skal begynne å løpe fra den dato skadelidte burde hatt kunnskap om de faktiske vilkår for erstatningsansvar, ikke tolkes på en slik måte at utøvelsen av retten til erstatning vil bli praktisk umulig eller uforholdsmessig vanskelig, noe det er opp til den nasjonale domstol å vurdere.

Páll Hreinsson
Saksforberedende dommer